

та учасників, а також покращити рівень конкурентоспроможності українських підприємств та організацій.

Впровадження маркетингу в систему державного управління, перш за все, забезпечить задоволення громадян рівнем державного обслуговування в цілому, а також сприятиме повноцінному та оперативному інформаційному забезпеченню державного управління.

Список використаних джерел:

1. Антонюк Л.Л. Інновації: теорія, механізм розробки та комерціалізації: Монографія / Л.Л. Антонюк, А. М. Поручик, В. С. Савчук. – К: КНЕУ, 2003. – 394 с.
2. Базилевич В.Д. Макроекономіка. Навчальний посібник. / В.Д. Базилевич, Л.А. Баластрик. – К: Атіка, 2002. – 368 с.
3. Окландер М.А. Макромаркетинг: маркетинг в секторі загального державного управління // Маркетинг в Україні. – 2013. – №6. – С. 31-37.
4. Сорочишина Н.А. Формування механізму державного маркетингу в інноваційній діяльності України / Н.А. Сорочишина // Сучасні проблеми державного управління в умовах системних змін: зб. наук. праць Донецького державного університету управління. – Серія «Державне управління». – Т. XVI, вип. 297. – Маріуполь: ДонДУУ, 2015. – С. 152-161.
5. Шатун В.Т. Маркетинг в публічному управлінні: сутність, специфіка, класифікація / В. Т. Шатун, І. О. Зосімова // Наукові праці [Чорноморського державного університету імені Петра Могили комплексу «Києво-Могилянська академія»]. Серія : Державне управління. – 2016. – Т. 267, Вип. 255. – С. 181-187. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Npchdu_2016_267_255_30

Дегтярьов Д.М.

студент,

Національний університет культури і мистецтв

ВИКОРИСТАННЯ ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ В ПУБЛІЧНОМУ УПРАВЛІННІ

Інноваційні інформаційні технології, є продуктом інтелектуальної діяльності найбільш кваліфікованих спеціалістів і творчо активної частини працездатного населення, які в останні роки зростають особливо швидко. Це зростання в останній чверті ХХ ст. досягло таких рекордних розмірів, що багато фахівців почали говорити про «інформаційний вибух» та «інформаційну революцію»[1, с. 22]. Дійсно, із початку ХХ ст. інформаційний потік збільшився приблизно в 30 разів. Суттєвий прогрес і поширення інформаційних технологій, глобальний характер систем масової комунікації призвели до утворення глобального інформаційного простору, який змушує спільноту, кожна державу швидко орієнтуватися та адаптуватися у сучасному інформаційному середовищі на арені альянсу держав в глобальному інноваційно інформаційному просторі.

До категорій інформаційного простору належать дані, інформація, знання, розуміння, мудрість.

Відповідно до Закону України «Про інформацію» [3] маємо таке тлумачення щодо поняття інформації: Інформація – це документовані або публічно оголошені відомості про події та явища, що відбуваються в суспільстві, державі та навколишньому природному середовищі [38, с. 43]. Інформація збагачує знання і поглиблює інтелект. Цінність інформації залежить від її впливу на процес прийняття рішень, особливим аспектом якої є її місце в публічному управлінні.

У 1950-х роках з'явилися перші інформаційні системи у вигляді електромеханічних бухгалтерських рахункових машин. Вони виконували обробку рахунків та розраховували зарплати. Завдяки цьому зменшувалися витрати і час на підготовку паперових документів.

У 1960-і роки значення інформаційних систем збільшується. У періодичній звітності із багатьма параметрами застосовувалася інформація, отримана із цих систем. Тому почали створювати комп'ютерне устаткування із широким колом призначення, яке здатне виконувати безліч функцій, на відміну від інформаційних систем 50-х років. Найвідомішим устаткуванням став ряд програмно-сумісних ЕОМ ІВМ/360, який створила фірма International Business Machines.

Як засіб управлінського контролю інформаційні системи почали використовуватися у 1970-х – на початку 1980-х років, що допомогло пришвидшити прийняття рішень.

У кінці 1980-х років спосіб використання інформаційних систем змінюється. Вони стають джерелом інформації і застосовуються у різних профілях та на всіх рівнях організації. Інформаційні системи швидко і вчасно надавали інформацію, потрібну працівникам, допомагаючи знаходити нові ринки збуту, створювати нові товари та послуги та інше.

Починаючи з 1990-х років і до нашого часу, відбувається переосмислення сфери застосування інформаційних систем. Вони використовуються для глобалізації суспільства. Починають розвиватися цифрові телекомунікаційні системи, які з'єднують інформаційно-обчислювальні ресурси багатьох країн у єдину мережу. У різних сферах суспільної діяльності виникають нові технології, наприклад, дистанційна освіта. Також, швидкими темпами зростає роль Інтернету у житті людини і всього суспільства разом.

О.Г. Білорус відводить місце для аналізу концепції «технотронно-інформаційної ери», де людина «буде зомбована системою і буде назавжди підкорена глобальним технотронним світом» [2, с. 19]. Через Інтернет та інші системи такого роду людству буде нав'язане створення глобального середовища. «В процесі глобальної Інтернетизації буде поетапно запроваджено нову ідеологію і нову форму соціальної організації – глобальний і транснаціональний корпоративізм» [2, с. 19].

Сучасний стан інформатизації в Україні характеризується тим, що сформована й реалізується державна інформаційна політика, активно створюється нормативно-правова й нормативно-технічна база сфери інформатизації й інформаційної діяльності. Зокрема, прийняті Закони України «Про інформацію» [3], «Про Національну програму інформатизації» [4],

«Про Концепцію Національної програми інформатизації» [5], ряд інших нормативних актів Кабінету Міністрів України й Указів Президента України.

Специфіка розвитку українського інформаційного суспільства, в тому, що інтелектуальні сили в країні вже існують, хоча і в неявній формі. Тому, необхідно забезпечити реалізацію програми пристосовування вищої професійної освіти до потреб галузі ІТ, привести учбові програми з підготовки фахівців в області ІТ у відповідність з кращою міжнародною практикою, а також організувати на базі вузів курси підвищення кваліфікації за спеціальностями, яких потребує галузь ІТ.

Список використаних джерел:

1. Байков В. Інтернет. Поиск информации. Продвижение сайтов / В. Байков. – СПб., 2000. – 250 с.
2. Глобалізація і безпека розвитку / О. Г. Білорус, Д. Г. Лук'яненко, О. В. Зернецька та ін.; керівник авт. колективу і наук. ред. О. Г. Білорус. – К. : КНЕУ, 2001. – 733 с.
3. Закон України «Про інформацію» // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – N 48. – Ст. 650.
4. Закон України «Про Національну програму інформатизації» // Відомості Верховної Ради України. – 1998. – N 27-28. – Ст. 181.
5. Закон України «Про Концепцію Національної програми інформатизації» // Відомості Верховної Ради України. – 1998. – N 27-28. – Ст. 182.

Малаш С.М.

аспірант,

Київський національний торговельно-економічний університет

НАПРЯМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ВЗАЄМОДІЇ З ГРОМАДСЬКІСТЮ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ

Створення дієвої системи зв'язків з громадськістю в органах виконавчої влади є важливою умовою демократизації державного управління в Україні та наближення його до європейських стандартів ефективного урядування. На сьогоднішній день нормативно-правове поле, що сприяє розширенню можливостей функціонування органів громадського суспільства, протягом останніх років інтенсивно формується. Можемо спостерігати значне нормативне поліпшення умов комунікації між органами виконавчої влади та громадськістю, водночас, практика використання органами громадського суспільства унормованих процедур не є системною та результативною щодо змісту державної політики.

На сьогоднішній день прийняття низки законодавчих актів дає підстави стверджувати про розширення правового поля для взаємодії органів виконавчої влади з громадськістю, об'єктивною є орієнтація на діалог з суспільством, дедалі активніше відбувається залучення громадськості до формування і реалізації державної політики.